

SODS PĒC NOPELNIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 8:1-22, Īj. 11:1-20, Jes. 40:12-14, 1. Moz. 6:5-8, 2. Pēt. 3:5-7.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai Dieva dziļumus atklāt vari? Vai Visuvarenā robežas atrast vari?”
(Īj. 11:7)

Cilvēces ciešanu problēma noteikti turpina biedēt cilvēci. Mēs redzam labus cilvēkus ciešam neaptveramas traģēdijas, kamēr Jaunie turpina dzīvot nesodīti. Pirms dažiem gadiem iznāca grāmata ar nosaukumu “Kāpēc sliktas lietas notiek ar labiem cilvēkiem?” (“Why Bad Things Happen to Good People?”). Tas bija viens no daudzajiem mēģinājumiem tūkstošgades laikā nonākt pie apmierinošas atbildes šajā jautājumā. Bet tas neizdevās. Daudzi citi rakstnieki un domātāji ir rakstījuši par savām cīņām, lai nonāktu pie izpratnes par cilvēces ciešanām. Šķiet, ka neviens nav atradis pareizās atbildes.

Šī, protams, ir arī Ījaba grāmatas tēma, un tajā mēs turpinām pētīt, kāpēc pat labi cilvēki, tādi kā Ījabs, cieš šajā pasaulē. Būtiskā atšķirība starp Ījaba grāmatu un citām tomēr ir tā, ka Ījaba grāmata nav balstīta cilvēciskā redzējumā uz ciešanām (lai gan par to grāmatā arī daudz rakstīts); šajā Bībeles grāmatā mēs vairāk uzzinām, kāds ir Dieva redzējums šajā lietā.

Šonedēļ mēs pētīsim vairākas runas, ko teica pie Ījaba atnākušie vīri. Ko mēs varam mācīties no viņiem, īpaši no viņu kļūdām, mēģinot nonākt pie skaidrības sāpju jautājumā?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. novembrī.

Vairāk apsūdzību

It kā nebūtu pieticis jau ar Elīfaza lekciju, Ījabs pēc tam piedzīvoja vēl vienu no Bildada, kas runāja līdzīgi Elīfazam. Diemžēl Bildads bija rupjāks un skarbāks pret Ījabu nekā Elīfazs. Iedomājies, ka tu dotos pie kāda, kura bērni būtu nomiruši un teiktu: "Ja tavi dēli pret Viņu noziedzās, Viņš tos nodeva pašu grēkam!" (Īj. 8:4)

Tas ir ironiski, jo Ījaba grāmatas pirmajā nodaļā (Īj. 1:5) skaidri teikts, ka Ījabs pienesa upurus par saviem bērniem tieši šī iemesla dēļ – gadījumā, ja viņi apgrēkotos. Tā mēs šeit redzam atšķirību žēlastības izpratnē, kāda tā atklājās Ījaba darbībā un Bildada ievadvārdos, atklājot asu, atriebības pilnu burta kalpību. Pat vēl jaunāk ir tas, ka Bildads to visu teica, lai mēģinātu aizstāvēt Dieva raksturu.

Izlasi Īj. 8:1-22. Kāds ir Bildada arguments, un cik daudz patiesības viņš izsaka? Tas ir, ja mēs aizmirstu tiešo kontekstu un vienkārši aplūkotu izteiktās domas, ko nepareizu tu varētu atrast viņa vārdos (ja vispār varētu)? _____

Kurš var atrast kļūdas tajā, ko šeit saka Bildads? "Mēs tik no vakardienas, mēs nezinām! – kā ēna mūsu dienas virs zemes." (Īj. 8:9) Šie ir spēcīgi, patiesi un ļoti bībeliski vārdi (Jēk. 4:14). Vai arī kas nepareizs būtu viņa brīdinājumā, ka bezdievīgs cilvēks, savu cerību balstot uz laicīgām šīs zemes lietām, patiesībā neuzticas nekam stiprākam kā "zirnekļa tīkls" (Īj. 8:14)? Tā ir tik bībeliska doma, cik vien iespējams.

Varbūt vislielākā problēma Bildada teiktajā ir tas, ka viņš atklāj tikai vienu Dieva rakstura aspektu – uzskatāms piemērs, kā nokļūt vienā grāvī vai otrā. Mums, protams, nevajadzētu atrasties nevienā grāvī. Daži, piemēram, pieķeras tikai likumam, taisnībai un paklausībai, bet citi turpretī runā tikai par Jēzus žēlastību, piedošanu un aizvietojošo kalpošanu. Pārāk liels uzsvars uz kādu no šīm pusēm parasti noved pie izkropļotas izpratnes par Dievu un patiesību. Un šeit mēs redzam līdzīgu problēmu.

Mums savā teoloģijā un attieksmē pret citiem vajadzētu vienmēr censties iegūt pareizo līdzsvaru starp likumu un žēlastību. Ja tomēr sanāk kļūdieties uz vienu vai otru pusi (kam gan negadās), uz kuru pusi labāk kļūdieties, ja runa ir par citu cilvēku nepareizo rīcību, un kāpēc? _____

Mazāk, nekā tu ar savu nekrietnību esi pelnījis

"Vai Dieva dziļumus atklāt vari? Vai Visuvarenā robežas atrast vari? Tās augstu kā debesis, ko tu darīsi? Tie dziļāk par elli, kā tu zināsi? Par zemi garāks to mērs un platāks par jūru." (Īj. 11:7-9, sk. arī Jes. 40:12-14) Kāda patiesība šeit izteikta, un kāpēc mums ir svarīgi to vienmēr atcerēties? _____

Šie skaistie vārdi atklāj faktu, ka tik daudz ko mēs par Dievu nezinām un ka visas mūsu pūles meklēt pašiem Viņu tik un tā atstās mūs ar niecīgām zināšanām. Interesanti, ka viens no 20. gs. filozofiem Ričards Rortijs apgalvoja, ka mēs nekad nesapratīsim realitāti un patiesību un tāpēc mums ir jāpārtrauc to darīt. Tā vietā, lai censtos izprast dzīvi, Rortijs apgalvoja, ka viss, ko mēs varam darīt, ir censties ar to sadzīvot. Cik pārsteidzoši: 2600 gadus vecā Rietumu filozofiskā tradīcija sasniedz kulmināciju ar atziņu par sakāvi. Ja visi mūsu meklējumi pamet mūs tumsā jautājumā par realitātes būtību, kurā mēs dzīvojam, tad kurš ar saviem meklējumiem sapratīs Radītāju, kas izsaucis esamībā šo realitāti un tāpēc ir pat vēl lielāks par to? Rortijs būtiski apstiprināja to, ko mēs tikko lasījām Bībelē.

Tomēr šie vārdi, lai arī cik tie dziļi, nāca no trešā Ījaba paziņas Cofara, un viņš šos vārdus izmantoja kā daļu no sava kļūdainā argumenta pret Ījabu.

Izlasi Īj. 11:1-20. Kas pareizs ir tajā, ko Cofars saka, bet kas nepareizs ir viņa vispārīgajā argumentā? _____

Ir tik grūti saprast, kā var atnākt pie cilvēka, kas cieš tā kā Ījabs, un pateikt viņam būtībā to, ka viņš saņem, ko pelnījis. Nē, patiesībā tu saņem mazāk, nekā esi pelnījis. Vēl pārsteidzošāk ir tas, ka šī runa ir mēģinājums aizstāvēt Dieva raksturu un Viņa labestību.

Diemžēl zināšanas par Dieva raksturu nenozīmē, ka mēs to automātiski atspoguļosim. Kas mums vēl ir vajadzīgs, lai atspoguļotu Dieva raksturu? _____

Dievišķā atmaksa

Ījaba trīs draugi, bez šaubām, zināja par Dievu. Un viņi nopietni pūlējās aizstāvēt Viņu. Kā mēs redzējam, lai arī cik slikti bija viņu izteiktie vārdi Ījabam (īpaši ņemot vērā kontekstu), šie vīri izteica dažas svarīgas patiesības.

Centrālais viņu arguments bija doma, ka Dievs ir taisnības Dievs un ka Dievs atmaksā grēku ar Jauno cilvēku sodīšanu, savukārt labestība tiek atalgota ar īpašām svētībām. Lai gan mēs nezinām precīzu laiku, kad šie vīri dzīvoja, bet pieņemam, ka Mozus sarakstīja Ījaba grāmatu, būdams Midiānā, varam izsecināt, ka viņi dzīvoja kādu laiku pirms iziešanas no Ēģiptes. Pastāv arī iespēja, ka viņi dzīvoja pirms plūdiem.

Izlasi 1. Moz. 6:5-8. Lai gan mēs nezinām, cik daudz šie vīri (Elifāzs, Bildads un Cofars) zināja par plūdiem, kā šis stāsts varēja ietekmēt viņu teoloģiju?

Ir skaidri zināms, ka plūdi ir piemērs Dieva sodam par grēkiem. Tajos Dievs tiešā veidā sodīja tos, kas to īpaši bija pelnījuši. Tomēr arī šeit atklājas žēlastības ideja, kā mēs redzam 1. Moz. 6:8. E. Vaita rakstīja arī par faktu, ka "katrs āmura kladziens, kas atskanēja, būvējot šķirstu, bija sludināšana cilvēkiem". ("The Spirit of Prophecy" 1. sēj., 70. lpp.) Neskatoties uz to, mēs zināmā mērā šajā stāstā varam redzēt piemēru tam, ko šie vīri sludināja Ījabam.

Kā šī pati doma par pelnītu sodu ir redzama 1. Moz. 13:13, 18:20-32, 19:24, 25?

Vienalga, vai Elifāzs, Bildads un Cofars zināja kaut ko par šiem notikumiem vai nezināja, tie atklāj Dieva tiešās tiesas realitāti. Dievs vienkārši neatmeta grēciniekus viņu grēku dēļ, lai grēks viņus pašus iznīcinātu. Plūdus Dievs bija tiešā veidā saistījis ar sodīšanu. Viņš šeit darbojās kā tiesnesis un jaunuma iznīcinātājs.

Lai arī cik daudz mēs vēlamies (un mums arī vajadzētu) pievērsties Dieva mīlestības, žēlastības un piedošanas raksturam, kāpēc mēs nedrīkstam aizmirst arī par Viņa tiesas realitāti? Padomā par Jauno, kas vēl nav saņēmis sodu. Ko tam vajadzētu mums liecināt par pelnītā soda nepieciešamību, lai arī kad un kā tas nāks?

“Ja Kungs radīs brīnumu”

Bībelē ir uzrakstīti daudzi gadījumi, kur Dievs tiešā veidā ir sodījis ļauno, kā arī svētījis uzticīgos. Šie notikumi ir notikuši ilgi pēc Ījaba grāmatas galveno varoņu nāves.

Kāds apsolījums šeit ir dots paklausīgajiem? 5. Moz. 6:24, 25. _____

Vecā Derība ir pilna ar svētību un labklājības apsolījumiem, ar ko Dievs tiešā veidā svētīs tos, kas Viņam paklausa. Tā mēs varam šeit redzēt piemērus tam, ko šie vīri bija teikuši Ījabadam attiecībā uz Dieva svētībām uzticīgajiem, kas cenšas paklausīt Viņam un Viņa baušļiem un dzīvot dievbijīgu un taisnu dzīvi.

Protams, Vecā Derība arī ir pilna ar brīdinājumiem par tiešu dievišķu sodu, kas nāks pār nepaklausīgajiem. Lielā daļā Vecās Derības, īpaši pēc derības ar Israēlu Sinaja kalnā, Dievs brīdina israēliešus par to, ko viņu nepaklausība viņiem nesīs. “Bet, ja jūs neklausīsiet Kungu, sacelsieties pret Kunga teikto, Kunga roka būs pret jums – tāpat kā pret jūsu tēviem.” (1. Sam. 12:15)

Izlasi 4. Moz. 1:33. Ko šis starpgadījums māca par dievišķā soda realitāti?

Ņemot vērā to, kā dumpinieki tika iznīcināti, šis starpgadījums nevar tikt pierakstīts domai, ka “grēks pats atnes savu sodu”. Šie cilvēki piedzīvoja dievišķu sodu par saviem grēkiem un sacelšanos. Šajā gadījumā mēs redzam pārdabisku Dieva spēka atklāsmi. Likās, ka tika izmainīti dabas likumi. “Bet, ja Kungs radīs brīnumu un zeme atpletīs muti un aprīs viņus un visu, kas viņiem, un tie dzīvi noies šeolā, tad jūs zināsiet, ka šie vīri ir zaimojuši Kungu!”

Šeit izmantotais darbības vārds “radīt” ir no tās pašas saknes, kas izmantota 1. Moz. 1:1. Kungs gribēja, lai ikviens zina, ka Viņš pats ir tas, kas nekavējoties un tiešā veidā lika sodam nākt pār dumpiniekiem.

Otrā nāve

Vislielākā un visspēcīgākā atmaksas tiesa noteikti notiks laiku beigās, kad tiks iznīcināti ļaunie. Bībele to sauc par "otro nāvi" (Atkl. 20:14). Šo nāvi, protams, nevajadzētu sajaukt ar nāvi, ko piedzīvo visi Ādama pēcteči. Šī ir nāve, no kuras otrais Ādams, Jēzus Kristus, pasargās taisnos laiku beigās (1. Kor. 15:26). Pretēji pirmajai šī otrā nāve, līdzīgi citiem sodiem, ko varam redzēt Vecās Derības laikos, ir tiešs Dieva sods pār grēciniekiem, kas nav nožēlojuši un saņēmuši glābšanu Jēzū.

Izlasi 2. Pēt. 3:5-7. Ko Dieva Vārds mums saka par pazudušo likteni? _____

"Dievs liek nākt ugunij no debesīm. Atveras zeme. Tiek atbrīvoti tās dziļumos paslēptie spēki. Iznīcinošas uguns liesmas tagad šaujas ārā no visiem dziļākajiem bezdibeņiem. Deg pat klintis. Ir pienākusi diena, kas degs kā ceplis. Elementi izkūst lielajā karstumā, un zeme un tajā esošie darbi sadeg (Mal. 3:19; 2. Pēt. 3:10). Visa zemes virspuse izskatās kā izkausēta masa – liela, verdoša uguns jūra. Tas ir bezdievīgo sodīšanas un pazudināšanas laiks – "Kunga atribības diena, atmaksas gads par Ciānu" (Jes. 34:8)." (E. Vaita "Lielā cīņā", 672., 673. lpp.)

Lai gan grēks var nākt ar savu sodu, noteikti ir arī laiki, kad Dievs pats tiešā veidā soda grēku un grēciniekus, kā apgalvoja Ījaba aizstāvji. Tā ir patiesība, ka visas ciešanas šajā pasaulē ir cēlušās grēka dēļ. Bet tā nav patiesība, ka visas ciešanas ir Dieva sods par grēku. Tas tā noteikti nebija Ījaba gadījumā, ne arī lielākajā daļā citu gadījumu. Fakts ir tāds, ka mēs esam iesaistīti lielajā cīņā un mums ir ienaidnieks, kas darbojas, lai mums kaitētu. Labā vēsts ir, ka visā tajā mēs varam zināt, ka Dievs ir ar mums. Lai arī kāds iemesls ir dažādajiem pārbaudījumiem, ko piedzīvojam, lai arī kāds ir tagadējais iznākums šiem pārbaudījumiem, mums ir pārliecība par Dieva mīlestību, kas ir atklājusies tik liela, ka Jēzus gāja pie krusta mūsu labā – tikai šis solis apsola pielikt punktu visām ciešanām.

Kā mēs varam būt droši, ka kāda cilvēka ciešanas ir tiešs sods no Dieva? Ja mēs nevaram būt par to pārliecināti, tad kā vislabāk izturēties pret cietējiem un pašiem pret savām ciešanām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā jau iepriekš šajā materiālā bija minēts, ir svarīgi mēģināt sevi iedomāties stāsta varoņu vietā, jo, to darot, mēs varam labāk saprast viņu motīvus un rīcību. Viņi neredz cīņu, kas notiek aiz viņiem tā, kā mēs to redzam. Ja mēs iekāpjam viņu kurpēs, tad nevajadzētu būt grūti ieraudzīt kļūdu, ko pieļāva Elifazs, Bildads un Cofars attiecībā uz Ījaba ciešanām. Viņi izteica spriedumu, kas viņiem nebija uzticēts. "Cilvēkiem ir ļoti dabiski domāt, ka lielas nelaimes ir drošs norādījums uz lieliem noziegumiem un milzīgiem grēkiem. Mēs nedzīvojam atmaksas tiesas laikā. Labais un Jaunais ir sajaukts kopā, un nelaimes nāk pār visiem. Reizēm cilvēki pārkāpj robežu aiz Dieva aizsargājošajām rūpēm, un tad sātans pārņem varu pār viņiem, un Dievs neiejaucas. Ījaba ciešanas bija ļoti smagas, un viņa draugi centās viņu pārliecināt, ka viņa ciešanas ir grēka sekas, liekot viņam justies nosodītam. Tie ainoja viņu kā lielu grēcinieku, bet Kungs norāja viņus par to, ka viņi ir nosodījuši Viņa uzticīgo kalpu." (E. Vaitas komentāri "The SDA Bible Commentary", 3. sēj., 1140. lpp.) Mums ir jābūt uzmanīgiem ciešanu jautājumā. Daži gadījumi noteikti ir vieglāk saprotami. Piemēram, cilvēks smēķē un saslimst ar plaušu vēzi. Vai var būt vēl vienkāršāk? Bet kā ar tiem, kas smēķē visu mūžu un nenaslimst? Galu galā, līdzīgi Elifazam, Bildadam un Cofaram, mēs ne vienmēr zinām, kāpēc kāds cits piedzīvo ciešanas. Vienā ziņā tas nemaz nav svarīgi, vai mēs zinām vai ne. Svarīgi ir tas, ko mēs darām, reaģējot uz apkārtējām ciešanām. Šajā ziņā šie trīs vīri rīkojās pilnīgi nepareizi.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko atmaksas tiesas realitāte māca mums par to, kā mēs varam uzticēties Dieva taisnībai, pat neskatoties uz to, kā viss izskatās tagad?
2. Šie trīs vīri patiešām nesaprata visu, kas notika ar Ījabu viņa ciešanās. Vai kaut kādā ziņā tā nav ar mums visiem? Mēs pilnībā nesaprotam citu cilvēku ciešanu iemeslus. Saprotot to, kā tas var palīdzēt mums būt līdzjūtīgākiem pret cietējiem? Kā iepriekš teikts, cik svarīgi ir vispār zināt iemeslu?